

10
٢٧٢٧
نظور افکار
صحاب امتیاز علیہ السلام
فرہبت یانوسیان

ՆԻՊՈՒԼ ԸՆԹՐ ԻԻ

[illegible]

Մըջըը իւրաքանչիւր ճօղրափա ճէ-
միւնէթի ապարտնտան վէ Գահիրէ հըրա-
ֆըւտան Սթան Եասուփ պէշ, Մըջըը
հուռուռունտա վազը Նլարիչուն պէս
կէ Պահըը Սէֆիտ սահըլ պսեւնճա
կիլիկէ, Եսափ, Հաշիփ, Աքքէա, Սայաւ
վէ Պէյրութա օլլաւտարազ, Թարաշու-
ուն Եամա միւնթէի օլլազ, վէ կիւ-
նուտէ հալէպ, Իրէճիկ վէ Պաղատաա
գաւառը նըսար Թասափուր օլլունան
ըմէնաըֆէր իլէ պրոնչիւն իւզըն, կէ-
նիլ պիր չըմէնաըֆէր ինչարը իշին իմ-
թիւթազ, լմալպ կիթ միլ տըր, Իչպու
հաթիթըն ուզունլուզու լմազըրպէն 600
ըլլուէթու աըր :

և Երևանի գեղեցիկ ալ կը գտնուէր մէջ-
 երեւնի, շարասրահաբար Օլիւնկաւ։
 Այս միջոցին պարտէզին դրան առջեւ
 տղաքները տղաքները «փոքրիկ հայրիկը»,
 ոչնչելով նորեկին մը վրայ վաղցցին։
 Եկողը պարոն Հրանտէն էր, ճերմակ եւ
 մաղաղ տրեղիկերով ասիւն լայն բանձրոն մը
 եւ նոյնպէս լայն բաճկոն մը հագած
 էր, դուխը խիստ բարակ հիւստած՝ եւ
 այսին երբով խտրէ գլխարկ մը դրած, բոռ-
 ան լոյսին անգործելի կերպարան մը առած
 էր Լուսինի մը քովը։
 «Փոքրիկ հայրիկը ձեզի տեսէ ինչոր-
 երես ըսաւ, ձեռքը ուռած եւ լայն գրգռ-
 աններուն զարնելով։
 —Օհ փոքրիկ հայր մեզի գիրկէդ առ ը-
 րա՛ւ։ Սխառնակի պզտիկ թխերն առ նա՛-
 արկաւելով։
 —Հապա՛, հապա՛, եկէ՛ք նայիմ՝ իմ սի-
 ունիկները ըսելով մէն մին իւր գիրկն ա-
 ւա եւ պարտէզ մտնելով տիկնանց գլոր-
 անած կողմը յառաջացաւ։
 —Ոհ՛ տէր Աստուած ըսաւ Օլիւնկա,
 զայսիկ երես կուտաւ տղոց, քաւ խիլը դար-
 ակով, ալ քու հաստիկը տղայոց, քաւ գլու-
 իրիկ երկն չը վայելէր, մահաւանդ որ պա-
 րտէզն շրանքին ձա՛նձնուրթիւն կուտաք։
 —Անհանգիստ որ մը ըլլաք տիկին, այն-
 քանիքն ինչն էր որ մերիք ընէք մերիք խն-
 արն կը թրջէին փոխադաքմաքա՛ն, հիմա՛

1011-1